

МЕТАХУДОЖНІЙ КОМЕНТАР ЯК СТРУКТУРНА ОСОБЛИВІСТЬ РОМАНУ "ПУШКІНСЬКИЙ ДІМ" А. БІТОВА

У статті розглянуто феномен метахудожнього коментаря як фундаментальної ознаки роману А. Бітова "Пушкінський дім", що визначає його художню значимість. Проаналізовано структурні елементи коментаря. Досліджено різні форми наявності коментаря в романі і простежено його поетичні функції.

У сучасному літературознавстві тривають критичні та наукові дискусії про неоднорівність оповіді у "Пушкінському домі" А. Бітова. Багаторівневість оповідного дискурсу автора стимулює виникнення різних аналітичних підходів до його аналізу – формалістський, структуралістський, деконструктивістський. Актуальність роботи зумовлена потребою вивчення дискурсивнопороджувальних можливостей структурних елементів роману. Мета статті – проаналізувати структуру оповіді роману, виявити найбільш значимі її елементи, з яких вибудовується макроструктура роману "Пушкінський дім".

Коментуючи відсутність системної теорії оповіді, В. Мартін зазначає: "У той час, коли критики дискутують про теорії, письменники створюють нові художні твори, які змінюють принцип дискусії" [1: 27].

А. Бітов якраз цим і займався. Протягом багатьох років оповідний дискурс А. Бітова наче ігнорує численні спроби критиків класифікувати його. Порівнюючи прозу А. Бітова з прозою його сучасників, ми вкотре знаходимо підтвердження тези про безсуб'єктність його оповіді, що насичена численними уривками з літературної теорії, критики, філософських та метафізичних роздумів, які кидають виклик, за Женеттом, "традиційній рівновазі форми роману" [2: 259].

Витоки прози А. Бітова можна віднести до російсько-радянського авангарду 1920-х років та початку 30-х, до художньої літератури початку XIX століття (О. Пушкіну та М. Гоголю). Коли 1996 року у своєму есе про А. Бітова С. Волков включив роботи А. Бітова в "Петербурзький текст" (термін був запропонований В. Топоровим і позначав ряд творів, що створюють міфологію міста та його образ в історії), "Пушкінський дім" посів заслужене місце в ієрархії сучасних текстів: "Попросіть будь-якого начитаного росіянина подати вам перелік цих творів, він, певно, почне з "Мідного вершника" О. Пушкіна, потім назве загальновідомі твори М. Гоголя, Ф. Достоєвського, О. Блока. У подальшому все залежить від того, наскільки освіченими є опитувані, але багато з них згадають "Петербург" А. Білого, романи Вагінова, поезію О. Мандельштама та А. Ахматової. "Пушкінський дім" А. Бітова буде зазначений серед сучасної літератури. Можливо, це єдине значне доповнення до "Петербурзького тексту" за останні п'ятдесят років, якщо говорити про художню літературу" [3: 87].

Помітно, що "Петербурзький текст" майже повністю складається з метахудожньої літератури. Коли структураліст Дмитро Сегал зробив спробу структурувати розвиток метахудожнього письма в Росії, він переходив від "Євгенія Онегіна" та "Мертвих душ" до "Щоденника письменника" у XIX столітті. Згідно з Д. Сегалом, у дореволюційний період традиція "літератури про літературу" виявляється найповніше в "Solitaria" Розанова (1912) та "Опалому листі" (1913-1915), потім продовжується й розвивається у серії творів, починаючи від "Єгипетської ночі" О. Мандельштама й досягаючи апогею в "Пушкінському домі" А. Бітова.

Зважаючи на плідне літературне начало XX століття, можна побачити, що по духу роботи А. Бітова належать російській класичній традиції XIX століття настільки, наскільки метахудожня література тривалий час була способом письма, знайденим саме у російській літературі. Проза А. Бітова, безперечно, належить до визначної російської класичної традиції, поділяючи стиль оповіді з О. Пушкіним, М. Гоголем, М. Лермонтовим та Ф. Достоєвським, що вирізнявся численними коментарями та авторськими вкрапленнями в оповідь.

У нашому дослідженні увагу зосереджено на метахудожньому способі написання і вперше на техніці метахудожнього коментаря, який був поза увагою дослідників. Але саме він формує стратегії оповіді автора загалом та структури оповіді "Пушкінського дому" зокрема.

Хоча метахудожня література – давній літературний феномен, сам термін з'явився у другій половині XX століття, близько 1970 року, і відтоді критичні обговорення метахудожньої літератури не вщухають. Об'єднавши численні визначення цього терміну, можна зазначити, що це художня література, головною метою якої є вираження досвіду письменника, процес його власної творчості. Загалом метахудожні роботи аналізують акт комунікації між автором та читачем у межах художньої літератури. Автори метахудожньої літератури зважають на всі аспекти літературної конструкції – мову, умовність сюжету та героя, ставлення художника до свого мистецтва та письма. В аспекті вищезазначених визначень значення коментаря для метахудожньої літератури стає очевидним: жоден інший засіб не може краще задовольнити потребу оповідача рефлексувати щодо свого твору (композиції, структури) під час його написання.

Американський літературознавець І. Крістенсен стверджує, що до того, як залучитись до дискусії про метахудожню літературу, необхідно, першочергово, "дослідити основи художньої літератури" [4: 13], у той час як художня оповідь включає в себе відношення автор – оповідач – оповідь – художній (вигаданий) читач (аудиторія) – дійсний читач, художня література вважає автора й дійсного читача зовнішніми елементами. Метахудожня література відрізняється від художньої літератури тим, що у першій зазначені елементи вважаються невід'ємними частинами. Коли автор "поміщає себе в художній світ і фігурує як структурний елемент в романі", він постає як вигаданий автор, водночас "як історичний автор буде існувати поза твором чи окремо від нього" [4: 13]. Вигаданий автор-герой тому стає героєм, наділеним історичним та біографічним

автором спроможністю передавати не тільки його ідею, але й безпосередньо трактувати художній процес, де читач має важливу роль як суттєва складова акту комунікації.

Відмінна від реалістичної літератури, чия головна мета – це мімесис, метахудожня література перебуває на відстані між мистецтвом та реальністю, фіксуючи гостре усвідомлення цієї відстані. У цьому контексті внутрішньо текстовий коментар стає важливою технікою, що дозволяє метахудожнику виявити – чи краще виставити напоказ – відмінність метахудожньої літератури від реальності.

Концепти "метахудожня література" й "метахудожній коментар" співвідносні, але не є одним і тим самим. У той час коли метахудожня література – метод, завдяки якому мистецтво створює власну дійсність, що не має нічого спільного зі справжньою дійсністю, металітературний коментар є одним з головних інструментів метахудожньої літератури. Цей засіб коментаря являє собою переважно внутрішньо текстові відступи, що використовуються щоб привертати увагу до художнього статусу роману й композиційним процедурам всередині художнього тексту.

Романи А. Бітова надмірно насичені прикладами метахудожнього коментаря: він постійно використовує такі прийоми, як "книжка в книжці", виявляє, за Набоковим, "антропоморфну божественність", раптом зупиняючи оповідь, щоб по-іншому переказати ситуацію, чи пропонує інші варіанти та версії сюжету. Так, він демонструє те, що художня література має свої правила й закони, і нагадує читачеві, що він має справу не зі справжнім життям, а з вигаданим.

Для побудови своїх мультипросторових світів А. Бітов використовує прийом оповіді "книжка в книжці". У своїх роздумах про таку техніку Гутчин зауважує, що "часто "книжка в книжці" містить критику самого тексту"; це підтверджується цитатою з Боргеса "Tlön, Uqbar, Orbis Tertius": "Книжку, що не має контркнижки, можна вважати незавершеною" [5: 55].

Зважаючи на це, "Пушкінський дім" можна вважати цілком завершеним, оскільки: 1) автор-герой зустрічає вигаданого головного героя, який дає йому есе з лінгвістики, написане здогадно його дідом; 2) роман містить критичну статтю, автором якої є головний герой; 3) оповідь містить новели, написані одним з героїв, дядьком Діккенсом, і прочитані героєм; 4) уривок зі справжньої газети вміщено в оповідь.

Значна увага автора приділена письму як професії, адже у всіх своїх творах він подає визначення природи літературного процесу. У цьому аспекті в "Пушкінському домі" наявні чисельні приклади метахудожнього коментаря, коли слово "відступ" стає непридатним зважаючи на роль коментаря. Спостерігається те, що Женетт називає "вторгнення в оповідь своїм дискурсом" [2: 259].

Головний механізм метахудожнього коментаря – це оповідач, який пояснює структуру оповіді. Дослідження того, якому персонажу належить голос коментатора, стає пріоритетним під час аналізу коментарів.

У "Пушкінському домі" оповідач постійно поділяє зі своїм передбачуваним читачем, до якого він часто безпосередньо апелює, радості й труднощі, що він зустрічає під час створення роману. Так, він відчуває потребу ввести в оповідь пояснення, перериваючи оповідь від третьої особи зауваженням від третьої особи множини: "Заканчивая отчет об этой встрече, мы должны сознаться, что несколько увлеклись, несколько чересчур прямо поняли задачу и легко клюнули на жирную наживку. Все это водевиль, и не стоит того... Теперь уже поздно: мы вытоптали это пространство прозы, – на нем уже не растет трава..." [6: 217] чи щасливо оголошує: "Мы можем обрадовать читателя – дядя Диккенс еще жив! По крайней мере, для романа он оживет еще раз и еще раз умрет" [6: 326].

Захоплення А. Бітова метахудожніми коментарями в "Пушкінському домі" приголомшує. Довести це можна подивившись на зміст, який являє собою метахудожній мінікоментар щодо структури роману, що зазвичай виконують назви глав та епіграфи. Окрім постійного авторського втручання в оповідь, кожна глава "Пушкінського дому" містить примітки "Курсив мой. – А.Б. ", де автор подає величезний коментар щодо "воссоздание современного несуществования героя" [6: 14], "неизбежное сотрудничество и соавторство времени и среды" [6: 15], "опыт автора и героя" [1: 15] тощо.

"Цей роман має справу із загальними проблемами текстової єдності, вигаданої реальності й літературного статусу нехудожніх елементів" [7: 265] – як зауважив Гелебаст; онтологічний статус художнього світу А. Бітова характеризується нечіткими межами, особливо між світом героїв та вигаданим автором-оповідачем. У своєму аналізі складної "ієрархії світів, виявлених в "Пушкінському домі" як художній світ" [7: 266], Гелебаст пропонує таку схему: "У тексті запропоновано, окрім основного художнього світу героя Л. Одоевцева, паралельний світ автора-оповідача. (Останнього, як редактора чи академічного коментатора, можна співвіднести з "А.Б. " у повторюваній фразі "Курсив мій. – А.Б. "). Обидва світи художні щодо дійсного чи реального світу" [7: 266]. Застосовуючи цю схему до структури "Пушкінського дому" і враховуючи такі чинники, як "частина тексту, присвячена своєму тлумаченню, позиція одного тексту в межах оповіді, його відношення до назви роботи" для установаження першочерговості одного світу над іншим, Гелебаст доходить висновку, що "випадок з "Пушкінським домом" простий: світ А.Б. чітко апелює до умовності авторського коментаря щодо тексту" [7: 268].

У першому розділі, названому "Батько" ("Отец"), яка складається з розповіді про походження сім'ї героя, майже кожен параграф починається з нагадування про те, що це не реальна історія, а вигадана конструкція: "Тут и объявляется старик-пьяница, о котором мы упомянули вскользь" [6: 31] чи "Вот в это-то историческое время, на которое мы намекнули узкими брюками" [6: 2]. Існує не тільки оповідь від третьої особи, часто перемежовується з першою особою множини, але також є вставки, де автор ухитряється назвати себе "я": "И здесь я снова оглядываюсь из времени, о котором повествую, во время, в котором пишу" [6: 28], "Почему я их не видел ни разу во все эти бурные годы?" [6: 29]. Всі такі театральні "ремарки", як А. Бітов сам називає свої металітературні засоби, призводять до критичних роздумів про зміну поглядів в оповіді про природу реалізму в

літературі, про альтернативні варіанти оповідання: "Автору очень хочется изложить сейчас второй вариант семьи Левы Одоевцева..." [6: 5].

На відміну від Набокова, "книжка в книжці", яку А. Бітов розмістив у "Пушкінському домі", виявляється не професійною критичною працею, подібно до нехудожньої критичної біографії "Життя Чернишевського" в "Дарі", а просто художніми новелами, написаними дядьком Діккенсом, навіть непрофесійним письменником. У межах надто ускладненого контексту, завантаженого літературною теорією та критикою, ці традиційні новели, визначені як "наївні" героєм-снобом А. Бітова, постають виразно справжніми. Не тільки одна з них, названа "Дзеркало" (слово, що в контексті метахудожньої літератури набуває особливої конотації, відноситься до прийому "книжка в книжці"), але всі вони дають можливість для оповідача подати до першої частини роману додаток із метакритичними коментарями щодо есе про стиль, названого "Дві прози". Автор-герой А. Бітова, коментуючи есе про літературну теорію та критику, розповідає, що Льова думає про якість письма дядька Діккенса: " (С прозой, в отношении оценок, вообще обстоит сложнее... Ее труднее оценивать категорически, как поэзию...) ...Он не может судить объективно потому, что чтение прозы Диккенса-дяди для него скорее непосредственный, личный опыт, нежели опыт опосредованный, читательский" [6: 120]. Таким чином, А. Бітов пояснює своєму читачу правила та закони своєї прози, але робить це не прямо, а через дії свого героя.

Метахудожній коментар може функціонувати як зв'язок між художньою літературою і критикою. Як зазначає Гутчин: "Метахудожня література – це художня література про художню літературу, що містить коментарі щодо власної оповіді або лінгвістичну тотожність" [5: 1]. Припускаючи, що в метахудожній літературі відмінність між літературними та критичними текстами почне поступово щезати, можна побачити наскільки виразний цей процес в текстах А. Бітова.

Стаття Льова "Три пороки", що розміщена в межах структури основного тексту, є яскравим тому прикладом. Коли вона була вилучена з контексту і з'явилася в липні 1976 року в журналі "Вопросы литературы", багато літературних експертів сприйняли її як справжню критичну наукову працю критика Одоєвцева. З іншого боку, проаналізовану в межах контексту роману, статтю можна сприйняти як коментар А. Бітова щодо власної праці.

Отже, "Пушкінський дім" має всі ознаки наукової літературної критики: його поділено на розділи; оснащено додатками та примітками; назви розділів й епіграфи взято з класичних романів російських письменників; герой – спеціаліст з творчості О. Пушкіна, працює в Пушкінському будинку, Інституті російської літератури Академії наук в Ленінграді, що є найдавнішим літературно-видавничим інститутом такого роду, а також музеєм. Як зазначає С. Волков, А. Бітов зробив героя "Пушкінського дому" професійним філологом для того, щоб "прикрасити свій статичний сюжет гірляндюю есе про видатних російських письменників" [8: 524].

У "Коментарях" А. Бітова до "Пушкінського дому", написаних пізніше, примітки до кожної сторінки розкидані по тексту. Коментарі дають пояснення різним питанням щодо культури, літератури, історії, політики, філософії, критики. Це ностальгія та самоусвідомлення А. Бітова, що змушують його втілювати в життя ознаки й прикмети минулої епохи мовою сучасного часу й навіть майбутнього, стимулює детальну інтерпретацію понять, так само як і довгий перелік неіснуючих предметів, зазначених в коментарях. У вступі А. Бітов пояснює, що сучасні "общеизвестные вещи" такі, як "цены, чемпионы, популярные песни", що завжди здавалися дивними для іноземних читачів, водночас стали іноземними для вітчизняного читача, тому потребують перекладу й тлумачення. До цього й аргумент А. Бітова: "С национальной точки зрения восприятие в переводе есть уже восприятие в будущем времени" [6: 357]. Що спонукає письменника подати цей "переклад" чи коментар – це його зацікавленість у збереженні культури, а не цін чи пісень, як він іронічно говорить.

Автор повідомляє, що "роман написан наспех – за 3 месяца и 7 лет" [6: 402], що спочатку роман був задуманий як довге оповідання під назвою "Аут", що під час написання роману він надавав перевагу назвам, складеним з коротких слів, таким як "Дім". Потім автор описує пошук назви і зазначає, що вибір зупинився на "Пушкінському домі". Варто звернути увагу на примітку до основного тексту роману: "Роман несколько раз переименовал название, последовательно отражая степень авторских посягательств... Наконец, пришло последнее – ПУШКИНСКИЙ ДОМ. Оно, бесспорно, вызовет нарекания, но оно – окончательное. Я никогда не бывал в "Пушкинском доме" – учреждении, и потому (хотя бы) все, что здесь написано, – не о нем. Но от имени, от символа я не мог отказаться. Я виноват в этой, как теперь модно говорить "аллюзии" и бессилен против нее. Могу лишь ее расширить: и русская литература, и Петербург (Ленинград), и Россия – все это, так или иначе, ПУШКИНСКИЙ ДОМ без его курчачого постояльца... Академическое же учреждение, носящее это имя, – позднее в таком ряду" [6: 345].

Повертаючись до додатків до "Коментарів", можна побачити, що оповідання про назву продовжується веселою розповіддю, як автор намагався вжити назви, що встановили б й адекватно визначили жанр роману: "филологический роман", або "роман-музей", або "Ленинградский роман" тощо [6: 403-404]. Зрештою автор визнає, що він відмовився від ідеї називання, тому що "роман написан в единственной форме и единственным методом, как я мог, так и написал. Думаю, что иначе не бывает" [6: 404]. Тому не тільки в основному тексті, але й в додатках до "Коментарів" А. Бітов задовольняється міждисциплінарним експериментом. Еліптичний коментар щодо сюжету міститься в додатках до "Коментарів" у вигляді поеми, під назвою "Дванадцять" (конспект роману "Пушкінський дім"). Власне додаток написано в жанрі удаваної сповіді, перерваної раптовим зауваженням, адресованим читачу "Ну, что? В чем еще признаться?" [6: 404]. Воно завершується бібліографією подальших публікацій його семікритичних робіт, що мають відношення до "Пушкінського дому": "И позднее автор застает себя время от времени за дописыванием статей, не дописанных Левой, как-то: "Середина контраста" (см. "Предположение жить" в сб.: "Статьи из Романа". М., 1986) или "Пушкин за границей" ("Синтаксис". Париж, 1989), или мысль уносит его в далекое будущее (2099 год), где бедные потомки авторского воображения

(правнук Левы) вынуждены выходить из созданного нами для них будущего (см.: "Вычитание зайца". М., 1992)" [6: 407].

Факт існування цього додатку перетворює всю ідею коментаря: текст, що за визначенням не може бути нічим як доповненням до основного тексту роману, перетворюється в основний текст, до якого додатки виявляються доповненням.

А. Бітов ніколи не вважав коментарі додатковим чи другорядним текстом. Коли у квітні 1989 року вони були надруковані в "Новом Мире" як автономний текст, під назвою "Близкое ретро, или комментарий к общеизвестному", А. Бітов акцентував на автономності, пояснюючи: "Странный опыт!.. Комментируя то то, то это, автор мог только удивляться такой разрозненности и неглавности жизни, когда же наконец перечитал подряд – получилась картина, вышло повествование, неожиданно логичное. Автору даже не хотелось бы, чтобы читатель прерывал чтение романа заглядыванием. Комментарий этот – род чтения самостоятельного для тех, кто романа не читал; род перечитывания – для тех, кто его читал когда-то" [6: 357].

Вторгнення таких коментарів не є короткою анотацією, а повним і завершеним есе. Разом з додатками до коментарів воно охоплює такі проблемні питання, як особистісний стан, пояснення назв і різні тлумачення. Це есе супроводжено поясненням природи літературного впливу. Саме тут, на відміну від В. Набокова, який постійно заперечував будь-які порівняння і впливи, А. Бітов наголошує, що "от влияний было бы глупо отказываться" [6: 396]. Він заперечує "упреки в прямых подражаниях" [6: 396], називаючи Б. Пруста й Ф. Достоевського імітацією на В. Набокова. Щодо впливів А. Бітов формулює своє ставлення до цієї проблеми так: "Литература, слава богу, не спорт и не наука – свершения в ней не принимают вид формул и рекордов, в ней могут иметь цену одни и те же сюжеты, поднятые разными индивидуальностями, в ней могут одновременно и разновременно самостоятельно зарождаться близкие формы – они будут ценны. Но и в ней первое, как правило, сильнее независимо от него рождение второго. С рождением и повторением новых форм обстоит сложнее: гении, как правило, не изобретали новых, а синтезировали накопленное до них... Но "Процесс" все-таки мощнее "Приглашения на казнь"; но как жаль было бы, если В. Набоков "вовремя прочитал" Кафку и не стал бы браться за "Приглашение" [6: 396].

Висловлення щодо "отрицания моральной цели и социальных комментариев" так само як і "отказ от общих идей" розкидані по всьому тексту коментаря. Тут А. Бітов дійсно перевершив себе в обговоренні заборонених питань, за одну згадку про які він міг потрапити за ґрати. "Коментарі" літературно насичені "антисоціальними" коментарями за такими забороненими темами, як: антисемітизм, культ Сталіна і політичні табори. Влучно висміюючи метод соцреалізму й абсурдність радянського життя загалом, А. Бітов чергує побіжні іронічні коментарі з серйозними зауваженнями. Наприклад, коли на сторінці 281 роману Льова розповідає неосвіченій дівчині: "В отличии от Виктора Набутова, дорогая... Владимир Набоков – писатель", відповідна примітка пояснює: "В те времена, когда у нас всего было по одному, в том числе и футбольный комментатор был один, тогда голос Набутова у нас был известен каждому из двухсот миллионов граждан и зеков. Голос его соперничал с голосом самого Синявского (не путать с писателем...)" [6: 388]. Цю коротку, але складну примітку треба прокоментувати для пояснення, що тут, як і в основному тексті роману, А. Бітов 1) згадує імена двох тоді заборонених письменників, В. Набокова й Андрія Синявського; 2) змушує громадян та зеків звучати синонімічно, і, роблячи це, підкреслює жах Сталінських репресій, протягом яких жоден не був застрахований від участі перетворення з громадянина в зека за одну ніч.

Тексти А. Бітова мають складні структури оповіді й насичені рівномірно складними коментарями, що були вже зазначені. Їх складність підтверджена тим фактом, що більшість цих текстів і коментарів є сумішшю удаваних і справжніх елементів і потребують подальшого дослідження. "Самоусвідомлений задум" праць А. Бітова на додаток до пародії й алюзії, також критикує суспільство, що потребує пояснень, звідти так багато приміток щодо радянських установ, а, зважаючи на те, що ці установи змальовані автором як абсурдні, примітки, природно, іронічні.

Романи А. Бітова – це автокоментарі. Вони ставлять високі інтелектуальні вимоги до читача, очікуючи, що він добре ознайомлений з культурою, наукою, починаючи від філософії, мистецтва, релігії й завершуючи питаннями про буденність.

Отже, після "Пушкінського дому" А. Бітов зарекомендував себе як видатний майстер метахудожньої літератури, автором "літератури в літературі", приєднавши у такий спосіб своє ім'я до славетних імен класичної літератури.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Martin W. Recent Theories of Narrative. – Ithaca Cornell UP, 1987. – 175 p.
2. Женетт Ж. Повествовательный дискурс // Женетт Ж. Фигуры: В 2 т. – М., 1998. – Т.2. – 280 с.
3. Volkov S. Bitov's ABC // Slovo-Word, 1996. – № 19. – С. 86-96.
4. Christensen I. The meaning of Metafiction // A Critical Study of Selected Novels by Sterne, Nabokov, Barth and Beckett. – Bergen, 1981. – 204 p.
5. Hutcheon L. Narcissistic Narrative. The Metafictional Paradox. – New York Methuen, 1984. – 320 p.
6. Битов А. Пушкинский Дом. – Издательство Ивана Лимбаха, 1999. – 600 с.
7. Helltbust R. Fiction and Unreality in Bitov's Pashkin House // Style 25, 1991. – P. 265-279.

Ноткина Я.О. Метакхудожественный комментарий как структурная особенность романа "Пушкинский дом" А. Битова.

В статье рассматривается феномен метакхудожественного комментария как фундаментального признака романа А. Битова "Пушкинский дом", который во многом определяет его художественную значимость. Исследованы различные формы его присутствия в романе и прослежены поэтические функции.

Notkina Ya.O. Metafictional Commentary as a Structural Feature of the Novel "Pushkin House" by A. Bitov.

The article deals with the phenomenon of metafictional commentary as a fundamental peculiarity of the novel "Pushkin house" by A. Bitov. This commentary defines the functional significance of the novel. The author has researched different forms of the commentary presence in "Pushkin house" and retraced its poetical functions.